

הסודק הבא

הציפור הכחולה של הוליווד הוא סרט ששובר קופות מן היום הראשון. ובו בזמן גם זוכה בשבחים של הביקורת. הסנדק של פרנסיס פורד קופולה היה כזה ונראה שהשנה צפויה זריחה נוספת מאותו הסוג. הכוונה לסרט שנמשך למעלה משלוש שעות, בשם צייד הצבאים. הוא הוצא ל...

ישראל

הקרן שאינה קיימת

בחודש אפריל 1978 החליטה ועדת-הכספים של הכנסת, בהמלצתם החמה של ה"כים אברהם שריר ועדי אמורי, לתמוך בקולנוע הישראלי בסכום של 12 מיליון לירות. מימוש התמיכה הזאת הופקד בידי משרד החינוך והתרבות. שישו ושימחו, לעם ישראל עוד יהיו סרטי-איכות. בחודש אוגוסט 1978 הוטחו האשמות קשות נגד משרד החינוך והתרבות. על שטרם הצליח להרכיב הנהלה לקרן המימון...

נוסע לארץ האפשרויות

ברונו אס ואווה מאטס - אשליות מתנפצות

חליל הקסם של מוצארט מתחלף בגיטארה של צ'ט אטקינס, והנוף האנכי של בטון וזוהמה מפרברי ברלין, הופך לנוף אופקי של מרחבים שטוחים ומכוסים ערפל בוויסקונסין.

פנטום האיש

שידע יותר נודי

האון וצ'ייס - מתיחות בצחוק

מטרה למירדפי הקושרים, כשהיא מוצאת לעצמה מקלטים מזוירים ביותר, למשל, בדירתו של נער-שעשועים נמוך-קומה, ההופך את חדרו למאורת-חשק, ויוצא בריקוד זיסקו לוחט, מעין טראוולטה מיניאטורי בתחתונים פרחוניים. הקומיקאי האנגלי דאדלי מור מזהיר בתפקיד הזה.

תרגיל לבלשית מתחילה

(אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) - הבמאי והמחבר של מהתלה

קולנועית זו, קולון היגנס, ידוע לקהל הרחב בעיקר כמחזאי שחיבר את "הארולד ומוד". אם לשפוט לפי נסיון ראשון זה בבימוי, הוא מסוגל בהחלט להשתלב במימסד החוליוודי, ללא מבוכה או הססנות של טירונים. הסרט הוא קומדיית-מתח, השואלת בעליצות רבה רעיונות מכל חקלאסיקה ההוליוודית, החל מן הקונצרט של היצ'קוק, ב"איש שידע יותר מדי", ועד ל"פנטום האופרה" בכבודו ובעצמו. אין טעם למנות את כל המקורות של היגנס, צריך רק לומר שהוא מצליח להחדיר בהם רוח תזוית פרטית משלו. כך למשל, בשעה ששני גיבורי הסרט, גולדי האון וצ'ווי צ'ייס (דמות פופולרית מאד בטלוויזיה האמריקאית) דוהרים במכונית שאולה ברחובות סן-פרנציסקו, בחיקוי מופגן ל"בולט", הם מגלים במושב האחורי שלה שני תיירים יפאנים מוכיאימה. אבל ברגע שמסבירים להם שזה מירוף נוסח קוואק, משתפך חיוך גדול על פניהם, הם מוציאים דגלונים אמריקאיים ומנפנים בהם, כדי להראות שהבינו כי אכן הם נמצאים באמריקה שהם מכירים, זו של קוואק מן הטלוויזיה. הסיפור מתאר נסיון התנקשות בחיי אישיות שעומדת לבקר בסן-פרנציסקו. עדות על כך מתגלגלת לידיו של שוטר חרש, וזה מקפח את חייו כשהוא יושב ליד גולדי האון, באולם קולנוע אפל. מרגע זה והלאה היא הופכת

נותר הכלב

גון האדם

גרג הנרי - הזמר והכלב

עיניים. כל העיניים, התתעללויות והמיבחנים נועדו להנעים את זמנו של המתבונן מן הצד, הרשאי להזדהות עם המלקים או המוכים, לפי הטעם, מבלי לסכן את ישבנו אפילו לרגע.

ובאשר לרמזים על שחיתות פוליטית או על הבזיון של המישטר בבתי-הכלא, הסרט צריך היה בעצם לברך עליהם. אחרת, איך יכול היה להצדיק את קיומו?

מעבר לתיקווה (הוה, תל-אביב, ארצות-הברית) - מעשה בזמר מתחיל שנשלה לכלא, על לא עוול בכפו, בגול פוליטיקאי שתיין וצבוע. בכלא הוא נפגש עם רב-סוהרים שאוהב רק שני דברים בעולם, את הכלב שלו ואת הבת שלו; עם סגנו, שמתייחס לאסירים כתחליפים לאותם צהובים מלוכסני-עיניים שלא הספיק לחסל בווייטנאם, ועם אסירים הומוסקסואלים, המשלי-טים את חוק האגרוף בינם לבין עצמם.

יתכן מאד שזה דומה למציאות, אבל החדגוניות של הדמויות מונעת כל הרגשה של הפתעה או כל רצון להכיר אותם יותר. המחשבה היחידה שמתעוררת היא, כי ריצוי עונש בכלא הוא גן-עדן למונולים אלה, שמוטב היה לו היו מוצאים לחורג מיד.

הזמר המיסכן, התגלמות הנער הטוב מן הקולג' שנפל קרבן לנבזויות החיים (מגלם אותו גרג הנרי מ"עשיר ועני"), מתנדב אפילו לשמש טרף אימון לכלבי השמירה, רק כדי שיוציאו אותו ממחיצתן של מיפלצות אלה. ואכן, מרבית הזמן מבלה הגיבור בריצה, כשהוא נמלט כל יום מן הכלבים, כדי שאלה יוכלו לשמור על כושרם וללמוד כיצד לאתר בורחים.

זהו אחד מאותם הסרטים שסופם ברור לצופה מן הרגע הראשון, כי הרי אין זה המקום להתנכל לבלונדים כחולני